

2019 02 26 – Nový dvůr

Prvního mnišského poučení se mi dostalo, když mi bylo sedm let.

Jednoho dne přišla do našeho domu v Brně delegace francouzských trapistických mnichů, aby si s mými rodiči promluvili o nadcházejícím vstupu mého staršího bratra do kláštera v Sept-Fons.

Spolu se sestrou, která je o rok starší než já, jsme pro ně jako uvítání připravili naši « moravskou specialitu », jak jsme ji tehdy nazývali.

Do plastových nádobek jsme nalili vodu smíchanou s cukrem a to vše jsme ohřáli na imaginárních kamnech.

Nejstarší z mnichů se odvážil ochutnat. S povzbudivým úsměvem nám poděkoval za naše vydatné jídlo.

K našemu velkému překvapení však nejevilo sebemenší zájem o přidání.

Protože jídlo se nesmí vyhazovat, bylo druhého dne třeba dojíst zbytek, který v nádobce zůstal. Už při první lžičce jsem si uvědomil, jaké chyby jsme se dopustili. Místo vody a cukru jsme smíchali vodu se solí !

Ted' už mi bylo jasné, proč si náš host předchozího dne nechtěl přidat !

Trochu podobné je to v životě každého člověka, v životě s Bohem, v mnišském životě. Myslíme si, naivně si představujeme, že život bude samý cukr, že láska znamená trvalé líbánky. Rychle si však uvědomíme, že život je někdy slaný, přesolený.

V dnešním evangeliu se Ježíšovi učedníci ptají, kdo z nich je největší, to znamená, kdo má nárok, aby se mu v očích lidí tehdejší doby dostalo nejvíce cti, uznání, slávy – ale také bohatství, vysokého postavení, moci nad ostatními. V podstatě tedy chtějí vědět, kdo má právo dostat nejvíce cukru !

Náš Pán místo cukru nabízí sůl, mohli bychom dokonce říci, že sype sůl na jejich rány. To jistě působí velkou bolest, ale současně sůl brání tomu, aby se v jejich myšlení zahnízdila hniloba. A pak Pán Ježíš poukazuje na jejich omyl, uzdravuje je.

« Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebník všech. »

Nikoli tedy poslední z prvních,
nikoli první služebník,
nikoliv jednička v pokoře,
ale vskutku ze **všech** poslední a služebník **všech**.

A my mniši, jak toho dosáhneme ?

Pravými služebníky našeho Pána Ježíše Krista se staneme tím,

že budeme mít důvěru v pomoc a v příklad Panny Marie,

že budeme podle nauky svatého Benedikta konat pokornou službu modlitby za církve a za lidstvo všech dob,

že se budeme modlit i za posledního ze všech lidí.

Člověk by si rychle zkazil zuby kdyby jedl jen cukr!

Amen.